

Den skjulte historie bag vers fyrre – nummer seksten

Det andet ve – del tre

Jeff Pippenger
2026-06-18

Jones' logik

Jones' logik, at den første engel i Åbenbaringen fjorten ikke kan adskilles fra de to følgende engle, er klippefast. Hans påvisning af den strukturelle forbindelse mellem disse tre engle og basunenglene er fuldstændig uangribelig. Hans betoning lå uden tvivl på de tre engle i Åbenbaringen fjorten, men logikken for at anvende dem som »uadskillelige« er lige så gyldig for alle de engle, der gik forud for dem.

Fordi han fokuserede på de tre engle i Åbenbaringen fjorten, fulgte han ikke sin egen logik til dens endelige konklusion. I sidste ende indebar den logik, han anvendte for at forbinde den femte, sjette og syvende ve-basun med de tre engle i Åbenbaringen fjorten, også, at basunernes linje blev ført hele vejen tilbage til den første af de syv basunengle.

Og jeg så de syv engle, som stod foran Gud; og der blev givet dem syv basuner. ... Og de syv engle, som havde de syv basuner, gjorde sig rede til at blæse. Åbenbaringen 8:2, 6.

Rækken af engle begynder med de „syv“ basunengle, og rækken af engle i Johannes' Åbenbaring begynder med den første basun og fortsætter hele vejen frem til den tredje engels advarsel om dyrets mærke. Jones har ret i at påvise en sondring mellem de første fire basuner og de sidste tre ve-basuner, for denne profetiske struktur af „fire og tre“ findes også i menighederne og seglene. Når dette er stadfæstet ved tre vidner i Johannes' Åbenbaring, gives det dem, som vælger at se, mulighed for at erkende, at syv som symbol også rummer fire som symbol og tre som symbol.

En guddommelig forbindelse

Det, vi i den seneste tid har identificeret, er, at den første og den anden engel i Johannes' Åbenbaring fjorten bemyndiges ved en tidsprofeti om islam i forbindelse med det første og det andet ve, og at bemyndigelsen af den tredje engel fuldbyrdes ved opfyldelsen af det tredje ve den 11. september. Det, som Jones' anvendelse identificerer, er (selv om han ikke fremførte min pointe), at hver engel fra den første basunengel i Johannes' Åbenbaring otte til den tredje ve-basunen i Johannes' Åbenbaring elleve er uløseligt forbundet med de tre engle i Johannes' Åbenbaring fjorten. De er symboler inden for den samme profetiske linje. De må anerkendes som sådanne for at forstå de forskellige roller, som hver af englene repræsenterer. Ligesom de syv menigheder, segl og basuner repræsenterer syv, og også symbolet fire og tre inden for den overordnede symbolik i de syv (menigheder, segl og basuner), således må linjen af engle fra den første af syv basunengle helt frem til den tredje engel betragtes som en helhed. Dette identificerer en linje af elleve engle.

De tre engle i Johannes' Åbenbaring fjorten repræsenterer milleritternes advarselsbudskab, som bekendtgjorde dommens begyndelse, og derefter de hundrede og fireogfyrre tusindes advarselsbudskab, som forkynnder dommens afslutning.

De syv basuner repræsenterer magter, som Gud i sit forsyn brugte til at bringe dom over nationer, der håndhævede tilbedelsen af solen.

De første fire basuner identificerer det vestromerske riges gradvise undergang frem til år 476.

Den femte og sjette identificerer det Østromerske Riges undergang fra 1449 til 1453.

De sidste tre basuner repræsenterer islam i de tre veer.

Engelen i Johannes' Åbenbaring kapitel ti er Kristus, som stiger ned for at give bevægelsen kraft i begyndelsen, og Han stiger ned igen i Johannes' Åbenbaring kapitel atten for at give bevægelsen kraft ved afslutningen.

Den syvende basun begyndte at lyde den 22. oktober 1844 ved dommens begyndelse, som er den modbillelige forsoningsdag. Jubelårets basun skulle lyde på forsoningsdagen. Derfor lyder der to basuner ved dommen: jubelårets basun og den syvende basun.

Da skal du lade jubelårets basun lyde på den tiende dag i den syvende måned; på forsoningsdagen skal I lade basunen lyde over hele jeres land. Og I skal hellige det halvtredsindstyvende år og udråbe frihed i hele landet for alle dets indbyggere; det skal være et jubelår for jer; og hver mand skal vende tilbage til sin ejendom, og hver mand skal vende tilbage til sin slægt. Et jubelår skal dette halvtredsindstyvende år være for jer: I må ikke så, heller ikke høste det, som vokser af sig selv deri, og heller ikke samle druerne deri fra din ubeskårne vinstok. 3 Mosebog 25:9–11.

Den sammenhæng, som identificerer Israels adspredelse i „syv tider“, og som findes i det umiddelbart følgende kapitel i Tredje Mosebog, fremgår af de vers, der leder frem til påbuddet om at lade jubelårsbasunen lyde på Forsoningsdagen.

Tal til Israels børn og sig til dem: Når I kommer ind i det land, som jeg giver jer, da skal landet holde sabbat for Herren. Seks år skal du tilså din mark, og seks år skal du beskære din vingård og indsamle dens frugt. Men i det syvende år skal der være en hvilesabbat for landet, en sabbat for Herren; din mark må du ikke tilså, og din vingård må du ikke beskære. Det, som vokser op af sig selv af din høst, må du ikke høste, og druerne af din ubeskårne vinstok må du ikke samle ind; for det er et hvileår for landet. Og landets sabbat skal være til føde for jer; for dig og for din tjener og for din tjenestepige og for din daglejer og for den fremmede, som opholder sig hos dig, og for dit kvæg og for de vilde dyr, som er i dit land, skal hele dets udbytte være til føde. Og du skal tælle syv årssabbatter for dig, syv gange syv år; og tiden af de syv årssabbatter skal være for dig ni og fyrre år. 3 Mosebog 25:2–8.

Da Miller erkendte dommen over Israel for at have brudt sabbatshvilen for landet i kapitel seksogtyve, anvendte han princippet om, at en dag repræsenterer et år, og opdagede, at et år er tre hundrede og tres dage, og at syv gange tre hundrede og tres var to tusind fem hundrede og tyve års

straf for at have brudt pagten. Det var den første profetiske sandhed, han opdagede. Den er grundlaget for de sandheder, der udgjorde det fundament, som Kristus lagde gennem Millers arbejde. Jubelårets basun er en kundgørelse om udfrielse og frihed.

Den syvende basun er islam, det tredje ve.

Men i den syvende engels røsts dage, når han skal til at basune, skal Guds hemmelighed fuldendes, således som han har forkyndt det for sine tjenere profeterne. Åbenbaringen 10:7.

Islams syvende basun er en ydre profetisk sandhed, og Jubelårsbasunen er den indre profetiske sandhed om retfærdiggørelse ved tro—befrielse fra synd, hvilket ifølge Søster White er den tredje engel i sandhed. I den periode, hvor den syvende basun lyder, vil hemmeligheden om Kristus i jer, herlighedens håb, blive fuldkommengjort, idet Kristus forener sin guddommelighed med de et hundrede og fireogfyrre tusindes menneskelighed. De, som da modtager Guds segl, vil forkynde et advarselsbudskab under basunens klang, fremstillet som det tredje ve og tillige som den tredje engels advarsel. Det tredje ve giver kraft til den tredje engels budskab, når englen, som er ingen ringere end Jesus Kristus, stiger ned med et budskab i sin hånd.

Når vi fastslår, at det var en tidsprofeti om det første og det andet ve, som gav kraft til den første engels budskab, og en profeti om det tredje ve, som giver kraft til den tredje engels budskab, fastslår vi, at basunerne er »domme, der blev bragt over Rom som svar på håndhævelsen af søndagen.« Disse forsynets domme, særligt de sidste tre ve-basuner, stemmer overens med og løber parallelt med advarselsbudskabet fra de tre engle i Åbenbaringen fjorten. To veer og to engle i den milleritiske historie og det tredje ve og den tredje engel i de hundrede og fireogfyrre tusinds historie. I den indledende historie om den første og den anden engel blev budskabet om dommens begyndelse givet kraft ved en opfyldelse gennem islam af det første og det andet ve. I den afsluttende historie om den tredje engel blev budskabet, der kundgjorde dommens afslutning, givet kraft ved en opfyldelse gennem islam af det tredje ve.

Bemyndigelsen ved begyndelsen og afslutningen blev repræsenteret ved englen i Åbenbaringen ti og atten, „som ikke var mindre en person end Jesus Kristus.“ Islams ydre budskab og dommens indre budskab er det ydre tredje ve-basun, og dommens indre budskab er den tredje engels basun. Islams ydre basun er profetien om to tusind fem hundrede og tyve år, og den tredje engels indre basun er de to tusind tre hundrede år. Begge ankom og lød ved åbningen af de dødes dom, og begge ankom igen ved åbningen af de levendes dom.

Engelen i Åbenbaringen 10 steg ned den 11. august 1840 som opfyldelse af profetien om islam, og derved var engelen et forbillede på nedstigningen af engelen i Åbenbaringen 18 med en opfyldelse af en profeti om islam. Guds dom over søndagslovens oprør i 321, og dernæst igen i 538, fremstilles ved de første seks basuner, og Hans dom over det snart kommende søndagslovsoprør fremstilles ved den syvende basun, som er det tredje ve og også den tredje engel. Advarselsbudskabet om dommens begyndelse den 22. oktober 1844 og advarselsbudskabet om de levendes dom den 11/9 blev begge bemyndiget af den syvende engel i den rækkefølge, som Jones fremlagde. Seks basunengle i kapitel otte og ni, dernæst i kapitel ti stiger engelen ned, som ikke er mindre en person end Jesus Kristus. Han er den syvende i rækken af engle, som i kapitel elleve

efterfølges af det tredje ve, som er den syvende basun, der begyndte at lyde i 1844, men er den ottende i rækken af engle, som fører frem til den niende, tiende og ellefte engel i Åbenbaringen 14.

Den tredje engels budskab kan ikke isoleres fra den første og den anden engels budskaber, men det kan heller ikke adskilles fra de syv basuner i Guds dom over frafald. De første fire domsbasuner i Åbenbaringens ottende kapitel identificerer det gradvise sammenbrud af det vestlige Rom efter Konstantins første søndagslov i 321 og begyndte ved hans deling af riget i øst og vest i 330.

"Når vor nation i sine lovgivende råd vedtager love for at binde menneskers samvittigheder med hensyn til deres religiøse rettigheder, gennemtvunge søndagshelligeholdelse og udøve undertrykkende magt mod dem, der holder sabbatten på den syvende dag, vil Guds lov, for alle praktiske formål, blive gjort ugyldig i vort land; og nationalt frafald vil blive efterfulgt af national undergang." Review and Herald, 18. december 1888.

Princippet om, at nationalt frafald medfører national undergang, blev over Konstantins nation bragt gennem de første fire basuner, som førte Vestrom til sin afslutning i 476. Østrom nåede sin afslutning i 1453, skønt det profetisk havde mistet sin nationale suverænitet den 27. juli 1449. I modsætning til Babylon, som blev omstyrtet på én nat, blev Rom, både det vestlige og det østlige, ført til deres endeligt gradvist. Vestroms undergang under de første fire basuner frem til 476 repræsenterer De Forenede Staters undergang under fire basuner, hvilket på ét plan repræsenterer De Forenede Staters fire generationer, som begyndte i 1798 og ender ved søndagsloven. Disse fire generationer er parallelle med adventismens fire generationer, som er parallelle med de første fire menigheder i Åbenbaringen kapitel to, de fire tiltagende vederstyggeligheder i Ezekiels kapitel otte og de fire græshoppebølger i Joels bog.

Thi så siger den Herre Gud: Hvor meget mere, når jeg sender mine fire hårde domme over Jerusalem, sværdet og hungersnøden og de vilde dyr og pesten, for at udrydde både mennesker og dyr derfra? Ezekiel 14:21.

Den femte og sjette basun bragte Østrom til fald, og Østrom repræsenterer i profetisk relation til Vestrom staten. Vestrom repræsenterer kirken. Vestrom repræsenterer også De Forenede Stater, som besejres først, således som det var tilfældet med Vestrom.

"Når Amerika, landet med religiøs frihed, skal forene sig med pavedømmet for at tvinge samvittigheden og nøde mennesker til at ære den falske sabbat, vil folk i alle jordens lande blive ledt til at følge hendes eksempel." Testimonies, bind 6, 18.

De første fire basuner repræsenterer de fire generationer i Amerikas historie, og når De Forenede Stater falder, er det herlige land i Daniel elleve, vers enogfyrre, netop faldet, og den næste hindring er Egypten, et symbol på resten af verdens nationer. De Forenede Nationer, som er de ti konger, bliver da enige om at give deres syvende rige til pavedømmet for »en kort stund — én time« i Åbenbaringen sytten. Dette finder sted ved Herodes' fødselsdagsfest, når han lover halvdelen af sit rige. Ved Herodes' fødselsdagsfest, i den time, viser håndskriften sig på væggenes puds, og Belsazzar bliver dræbt. Den time indtræffer ved søndagsloven og fortsætter indtil afslutningen på menneskets prøvetid. Det syvende rige bliver erobret, som forudskygget ved ødelæggelsen af Konstantinopels mure, der faldt i 1453. Fra søndagsloven i De Forenede Stater, som forudskygget

ved 1449, til Konstantinopels fald i 1453 er der fire symbolske år. Pavedømmet modtog sit dødelige sår i 1798.

I Daniel ellefte, vers fyrrer, faldt pavedømmet i 1798 ved endetiden. Derpå faldt sydens konge i 1989 ved endetiden. De Forenede Stater falder i vers enogfyrrer, og Egypten falder i vers toogfyrrer, og pavedømmet kommer til sit andet og endelige fald i vers femogfyrrer.

»Af nationernes opkomst og fald, sådan som det gøres klart i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring, må vi lære, hvor værdiløs blot ydre og verdslig herlighed er. Babylon, med al sin magt og pragt, hvis lige vor verden siden aldrig har set — magt og pragt, som for den tids mennesker syntes så fast og varig — hvor fuldstændigt er den ikke forsvundet! Som »græssets blomst« er den gået til grunde. Jakobsbrevet 1:10. Således gik det med det medo-persiske rige og med Grækenlands og Roms riger. Og således forgår alt, som ikke har Gud til grundvold. Kun det, som er knyttet til Hans hensigt og giver udtryk for Hans karakter, kan bestå. Hans principper er det eneste faste, vor verden kender.« Prophets and Kings, 548.

De Forenede Staters fald (den falske profet) i vers enogfyrrer blev forebilledliggjort ved 1449, og Egyptens fald (dragen) i vers toogfyrrer blev forebilledliggjort ved 1453, og pavedømmet (dyret) går til ende uden nogen til at hjælpe, som forebilledliggjort ved 1798. Den falske profet og dragen bringes til fald af basunmagter, og dyret bringes til fald af en dragemagt.

Tallet fire er et symbol på opløsningen af et rige. Alexanders rige faldt fra hinanden i fire riger, og Egypten gik under i Det Røde Hav i den fjerde slægtled, og Israel bøjer sig for solen i den fjerde vederstyggelighed i Ezekiel otte. Protestantismens og republikanernes fire slægtled i jorddyret begyndte i 1798 og ender ved den snart kommende søndagslov for begge horn. Ezekiels fire svære domme over Jerusalem illustrerer fire domme over De Forenede Stater, og disse fire domme over det sjette rige i Bibelens profeti er et forbillede på de fire år fra 1449 til 1453, hvor det syvende rige i Bibelens profeti går med til at give halvdelen af deres rige til pavedømmet i et forhold mellem kirke og stat, som Tyrus' skøge hersker over.

De fire år fra 1449 til 1453 repræsenterer det syvende riges undergang ved søndagsloven, og de repræsenterer også perioden for det ottende riges undergang fra søndagsloven indtil prøvetidens afslutning. Erobringen af Egypten, som er verden og også den drage, der gives til pavedømmet, er en fraktal ved begyndelsen af den periode, der symboliseres ved de fire år fra 1449 til 1453. Dette identificerer Konstantinopels fald ved søndagsloven, og dernæst igen, når Mikael rejser sig. Når Mikael rejser sig, bliver de fire engle fuldt ud løsladt ifølge Inspirationen.

„Jeg så, at de fire engle ville holde de fire vinde tilbage, indtil Jesu gerning var fuldendt i helligdommen, og derefter vil de syv sidste plager komme.“ Early Writings, 36.

Fire dele af Alexanders rige, fire basuner over Vestrom, fire vinde sluppet løs over Østrom, fire svære domme over Jerusalem, fire vinde sluppet løs, når pavedømmet kommer til sin ende uden nogen til at hjælpe det. Med disse profetiske symboler fremstillet vil vi betragte det andet ve i sammenhæng med anvendelsen af det ved den snart kommende søndagslov.

Koncilet i Firenze

I 1439 underskrev repræsentanter for den østligt-ortodokse kirke ved koncilet i Firenze (også kaldet Unionen i Firenze), ledet af den byzantinske kejser Johannes VIII Palaiologos og patriarken af Konstantinopel, et formelt unionsdekret med den romersk-katolske kirke. De gik med til at anerkende paven i Rom som hele Kirkens overhoved (øverste myndighed).

For manden er kvindens hoved, ligesom Kristus er menighedens hoved; og han er legemets frelser. Efeserne 5,23.

Den nikænske trosbekendelse

Kejseren og patriarken accepterede »Filioque-klausulen« i den nikænske trosbekendelse, som var en tilføjelse til den nikænske trosbekendelse, idet den hævdede, at Helligånden udgår fra Faderen og Sønnen. Den nikænske trosbekendelse er en af de vigtigste og mest udbredte bekendelser i den katolske tros historie. Den nikænske trosbekendelse er et formelt sammendrag af de centrale katolske trosforestillinger. Den blev oprindeligt udformet for at forsvare sandheden om, hvem Jesus Kristus er. I år 325 opstod en stor strid, fordi en præst ved navn Arius lærte, at Jesus var skabt af Gud Faderen og ikke var fuldt ud Gud.

Kejser Konstantin indkaldte det første koncil i Nikæa for at afgøre spørgsmålet. Koncilet stadfæstede med eftertryk, at Jesus er fuldt ud Gud, „af samme væsen“ som Faderen. Trosbekendelsen blev senere udvidet på koncilet i Konstantinopel i 381. Det bør på dette punkt bemærkes, at den nikænske trosbekendelse blev etableret i den første Konstantins historie, og at den ville blive et anliggende for den sidste Konstantin, som var Konstantin den ellefte, der var den sidste kejser i det østlige byzantinske rige. Konstantin den Store, som var den første, fremstilles gentagne gange som et emne i Bibelens profeti. Han er herskeren ved begyndelsen af riget i øst og er derfor et forbillede på herskeren ved afslutningen af riget i øst. Det forhold, at den nikænske trosbekendelse er et element i både begyndelses- og afslutningshistorierne, må bemærkes af en studerende i profeti, hvis vedkommende forstår princippet om alfa og omega.

I 381 blev den nikænske trosbekendelse opdateret med skærsildslæren, læren om eukaristien, med anerkendelsen af brugen af usyret brød til eukaristien, hvilket var en latinsk praksis. Trosbekendelsen af 381 accepterede også den katolske forståelse af arvesynden og efterlivet. Den sluttede med denne nøglesætning: „Vi fastslår også, at det hellige apostolske sæde og den romerske pontifex besidder forrang over hele verden og er Kristi sande stedfortræder.“

På koncilet i Firenze blev endnu en revideret udgave underskrevet den 6. juli 1439, 14 år før Konstantinopel faldt til de osmanniske tyrkere i 1453. Unionen blev underskrevet under stærkt politisk pres. Det byzantinske rige var desperat efter militær hjælp fra Vesten mod de fremrykkende osmanner. Da de græske delegerede vendte hjem, blev aftalen kraftigt afvist af flertallet af gejstligheden, munkene og det almindelige folk i Østen. De fleste af de biskopper, der underskrev den, trak senere deres støtte tilbage. Unionen blev aldrig fuldt gennemført og blev formelt forkastet af den østlige ortodokse kirke i de følgende år. Da Konstantinopel faldt i 1453, var unionen allerede i praksis brudt sammen. Den beskrives ofte af historikere som en politisk union, der mislykkedes på grund af dyb teologisk, kulturel og folkelig modstand.

Ved det første koncil i Nikæa i 325 blev den nikænske trosbekendelse vedtaget. Den er markeret fem år før året 330, da de 360 år i Daniel elleve, vers fireogtyve, fremstillet som en „tid“, afsluttedes.

Han skal trænge ind i provinsens fedeste egne i fredstid; og han skal gøre det, som hans fædre ikke har gjort, ej heller hans fædres fædre; han skal uddele bytte, rov og rigdomme iblandt dem; ja, han skal lægge sine planer imod fæstningerne, dog kun for en tid. Daniel 11:24.

Årene 31 f.Kr. og 330 markerer begge den „fastsatte tid“ i Daniel 11, vers 27 og 29.

Og begge disse kongers hjerter skal være optaget af at gøre ondt, og de skal tale løgn ved ét og samme bord; men det skal ikke lykkes, for enden skal endnu komme til den fastsatte tid. ... På den fastsatte tid skal han vende tilbage og drage mod syd; men det skal ikke blive som den første eller som den sidste gang. Daniel 11:27, 29.

Begyndelsen (330) og afslutningen (1449–1453) af Østroms profetiske linje er repræsenteret ved den første og den sidste kejser ved navn Konstantin. Alfa og omega for Østroms profetiske linje, kaldet det Byzantinske Rige, er forbundet med afslutningen på det tre hundrede og tres år lange kejserlige Rom, som herskede suverænt fra slaget ved Actium i 31 f.Kr. indtil år 330 og derefter videre til 1453. Før slaget ved Actium i 31 f.Kr. talte Mark Antonius og Augustus Cæsar løgn ved ét bord, hvilket ikke havde fremgang. Før året 330 blev den nikænske trosbekendelse vedtaget i 325. Før året 1453 blev den opdaterede udgave af selvsamme nikænske trosbekendelse vedtaget. Før 31 f.Kr. talte to politiske skikkelser løgn ved ét bord. I 325 blev de åndelige løgne fremsat ved ét bord. Disse to vidner identificerer de politiske og åndelige løgne, som blev vedtaget i 1439 på koncilet i Firenze. Denne opdaterede nikænske trosbekendelse blev kaldt unionsdekretet.

Det første vejmærke for løgne ved ét bord kom før 31 f.Kr. og fandt sted mellem to politiske fraktioner i det hedenske Rom. Den fastsatte tid for disse løgne var 31 f.Kr., og den bestod af Augustus, et symbol på Rom, over for en konføderation af en mand og en kvinde, som repræsenterede Egypten. Det andet sæt løgne var i 325, og den fastsatte tid var 330. Det tredje sæt løgne var i 1439, og den fastsatte tid var 1449–1453. De ved bordet i 1439 repræsenterede det vestlige og det østlige Rom, idet det østlige Rom søgte et politisk mål ved at tilslutte sig et religiøst argument. 31 f.Kr., efterfulgt af 330 og dernæst 1453, repræsenterer en tredobbelt anvendelse af Roms linje.

Den politiske trussel fra alliancen mellem Marcus Antonius og Kleopatra var et forbillede på den åndelige trussel fra arianismens kætteri i 325, hvilket igen var et forbillede på den politiske og religiøse trussel fra de islamiske tyrkere i 1439.

Læresætningerne i den nikænske trosbekendelse er løgne, og der er ingen sandhed i dem. Dokumentet, som blev underskrevet den 6. juli 1439 på koncilet i Firenze, blev kaldt unionsdekretet og repræsenterede de samme løgne og mere til. Da delegaterne vendte tilbage til Konstantinopel i 1439, blev de mødt med vrede og beskyldninger om forræderi. Ordsproget lød: »Bedre den tyrkiske turban end pavens mitra.«

Unionen blev hovedsageligt underskrevet, fordi den byzantinske kejser desperat havde behov for vestlig militær hjælp mod osmannerne. Da det stod klart, at der kun ville komme meget ringe (eller slet ingen) militær bistand, fordampede støtten til unionen. I 1450–1451 forkastede flere østlige synoder unionen, og efter Konstantinopels fald i 1453 blev unionen fuldstændig opgivet. Det endelige udfald af Firenzes unionsdekret betragtes af den østligt-ortodokse kirke som et mislykket og forkastet koncil. Det anerkendes ikke som gyldigt. Den romersk-katolske kirke betragter det imidlertid fortsat som et gyldigt økumenisk koncil.

Vi fastlægger den logik, hvorved man kan forstå, hvordan den anden vejs profetiske kendetegn gentages i den tredje vejs historie. Den et hundrede og halvtredsårige profeti om det første ve begyndte den 27. juli 1299 og endte den 27. juli 1449.

1449

Konstantin XI Palaiologos blev født i 1404 og regerede fra januar 1449 til 29. maj 1453. Han var den sidste kejser i det Østromerske (Byzantinske) Rige, som havde bestået i over 1.100 år. Han ledte tappert forsvaret af Konstantinopel under den osmanniske belejring i 1453 med kun omkring 7.000 til 8.000 forsvarere mod Mehmed II's hær på over 80.000 mand. Han døde kæmpende på bymurene den 29. maj 1453, da Konstantinopel endelig faldt. Hans lig blev aldrig endeligt identificeret. Hans død markerede afslutningen på Romerriget (den sidste direkte fortsættelse af det rige, som blev grundlagt af Augustus i 27 f.Kr.).

Han er ihukkommet i græsk historie og ortodoks tradition som en heroisk skikkelse — i legenden ofte kaldt „Marmorkejseren“ (troen på, at han en dag vil vende tilbage for at frelse Konstantinopel).

Johannes VIII Palaiologos (1392–1448) var den næstsidste byzantinske kejser, som regerede fra 1425–1448. Han var den ældste søn af kejser Manuel II Palaiologos og den ældre bror til Konstantin XI. Johannes VIII tilbragte det meste af sin regeringstid med desperat at forsøge at frelse det døende byzantinske rige fra osmannerne. I 1439 rejste han personligt til Italien og præsiderede over Konkilet i Firenze, hvor han og den østligt-ortodokse delegation midlertidigt gik med til at genforenes med den romersk-katolske kirke og anerkende paven som Kirkens overhoved. Konstantin den Store havde også præsideret over Konkilet i Nikæa. Johannes VIII håbede, at denne union med pavedømmet ville bringe vestlig militær hjælp mod tyrkerne, men unionen var dybt upopulær hjemme i Konstantinopel og mislykkedes til sidst. Johannes VIII døde i 1448 (af naturlige årsager), blot fem år før Konstantinopel faldt i 1453. Hans bror Konstantin XI blev derefter kejser og døde, mens han forsvarede byen.

Da Johannes VIII døde i 1448, blev hans bror Konstantin XI valgt til efterfølger. I 1448 var det Byzantinske Rige en lille vasalstat, og osmannerne havde betydelig indflydelse på, hvem der sad på tronen i Konstantinopel. Den 27. juli 1449 indtraf en meget betydningsfuld politisk begivenhed i de sidste år af det Byzantinske Rige. Den byzantinske kejser Johannes VIII Palaiologos var død tidligere i 1448. Hans bror, Konstantin XI Palaiologos (den sidste kejser), blev udråbt til kejser i Konstantinopel. Men før Konstantin XI officielt besteg tronen, sendte han ambassadører til den osmanniske sultan (Murad II) og anmodede om tilladelse til at regere. Sultanen gav denne

tilladelse, og først da blev Konstantin XI formelt kronet og anerkendt som kejser. Denne handling blev betragtet som den frivillige overgivelse af byzantinsk uafhængighed. For første gang anerkendte en byzantinsk kejser åbent, at han regerede alene med de osmanniske tyrkeres tilladelse. Blot fire år senere, i 1453, faldt Konstantinopel til osmannerne.

Tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage efter den 27. juli 1449, den 11. august 1840, søgte tyrkerne beskyttelse mod Egypten ved at underkaste sig de fire store europæiske magter og opfyldte således profetien om en time, en dag, en måned og et år. Vi har nu fastlagt logikken for at anvende det første og det andet ve over for den nært forestående søndagslov. Peter repræsenterer som et symbol på de hundrede og fireogfyrre tusinde den tredje engels bevægelse, og William Miller repræsenterer bevægelsen i den første og den anden engel. Begge bevægelser er forbundet med „nøgler“.

Og nøglen til Davids hus vil jeg lægge på hans skulder; så han skal åbne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åbne. Esajas 22:22.

Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighed; og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget; og hvad du end binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du end løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16,18-19.

Vi vil i den næste artikel nærme os slaget om Nineve som den „nøgle“, der ikke alene åbner afgrunden, men som den profetiske nøgle, der bringer hele vidnesbyrdet i Daniel elleve i fuldkommen orden. I Millers drøm var den „nøgle“, der var fæstnet til kisten, Millers metode til bibelstudium. Bevistekster fra milleritternes historie, forenet med „linje på linje“ i den tredje engels historie, er nøglen, som gør det muligt for nøglen i Åbenbaringen ni at oplåse og bringe den skjulte historie om vers fyrres ydre budskab i orden.

Vi vil fortsætte vore betragtninger i den næste artikel.

„For profeten syntes hjul i hjul og de levende væseners skikkelser, som var forbundet med dem, alt sammen indviklet og uforklarligt. Men den Uendelige Visdoms hånd ses blandt hjulene, og fuldkommen orden er resultatet af dens virke. Hvert hjul arbejder i fuldkommen harmoni med hvert andet.“ Testimonies to Ministers, 214.